

- Млади си! Вундат... Неб
азь, медам и не будя.
- Зе карво е то?
- Кунтовата слама.
- Зе какъ стови слама в небезь.
Тамъ нѣма ли вѣтъръ?
- По божий повелъ, редо... Господь
твой иска... За наказание..
- Та карва е таа слама?...

Отъ този погледна вундето си,
поглади му рошавата глава,
и тихо замисли:

.... Нѣкога в село и мано
Кунъ и Кунецъ. На Кунецъ се
свършила средъ зима сло лата
и нѣмало си карво да направи
воловци. Мислил, мислил
Кунецътъ отъ где да вземе
слама. Отъ чунди да поиска
в биво срамъ; а да иде и при
Кунъ си не било нѣмно. Вѣтъ
ще му каже: де ти е биво
нѣтоя чина!

Засрашил се Кунецътъ отъ
себе си — и оставил воловент
гладни. Нека протъ, си кажалъ.
Друго нѣто да ти е чинотъ
на нѣто.

Мислил се, що се мислил,